

ФОТОКОПИЈА ПОНУДЕ КОД УГОВОРА О КРЕДИТУ

Тужилац који је у поступку спорио фотокопију понуде, али није предложио изођење доказа вештачењем аутентичности његовог потписа којим је понуда снабдевена или неки други доказ у циљу оспоравања тврдње тужене да му је понуда у преговорној фази и уручена, није довео у питање правну ваљаност исте, те је таква фотокопија релевантан доказ о постојању преговорне фазе.

Образложење: Према првостепеном утврђењу парничне странке су закључиле Уговор о готовинском кредиту којим је банка одобрила тужиоцу кредит у износу од 57.000,00 динара на период од 69 месеци, којим је у члану 5 став 1 тачка 1 прописано да се корисник обавезује да пре пуштања средстава кредита у течај банци плати на име фиксне накнаде за обраду кредитног захтева износ у висини од 2% од износа одобреног кредита. Тужена је доставила у неовишеном препису (копији) понуду на име тужиоца, на којој стоји и потпис тужиоца, а на тражење првостепеног суда, тужена није приказала изворник понуде. Тужбени захтев је усвојен и утврђена ништавост предметне одредбе уговора о кредиту са закључком да је изостала преговорна фаза, јер је тужена приложила фотокопију понуде, на којој се не може засновати одлука. Према становишту другостепеног суда, у понуди поводом закључења уговора о кредиту утврђена је висина и врста свих наканда и других трошкова који падају на терет корисника кредита, па ту и трошкови обраде кредитног захтева који под тачком 3.3. имају наведену једнократну накнаду у износу од 1.140,00 динара, а што одговара садржини спорне одредбе члана 5 став 1 тачка 1 уговора о кредиту. Насупрот становишту првостепеног суда, тужена је доказала да је у преговорној фази упознала тужиоца са врстом и висином трошкова кредита достављањем понуде у писаној форми, потписане од стране тужиоца, која је садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита (висину и начин наплате), а тужилац који је у поступку спорио фотокопију понуде није предложио изођење доказа вештачењем аутентичности његовог потписа којим је понуда снабдевена или неки други доказ у циљу оспоравања тврдње тужене да му је понуда у преговорној фази и уручена. Како је тужилац садржином наведене понуде обавештен у преговорној фази о врсти и висини накнаде која пада на његов терет, банка није била у обавези да доказује структуру ни стварне трошкове ове накнаде нити је таква одредба неодређена у смислу чланова 8 и 19 став 1 тачка 12 Закона о заштити корисника финансијских услуга. Исказивањем ове накнаде за банкарску услугу задовољава се услов одређености уговорне обавезе и у смислу одредбе члана 50 ЗОО-а (врста и висина/фиксна или променљива), а из којих разлога побијана уговорна одредба није противна основним начелима облигационог права нити основним начелима заштите корисника финансијских услуга, а који став је у складу и са пресудом Врховног касационог суда број Рев. 18819/2022 од 06. априла 2023. године.

(Пресуда Вишег суда у Сомбору број Гж. 1790/23 од 19. фебруара 2024. године)